

THE EDGE JIMMY PAGE JACK WHITE

HISTORIA LED ZEPPELIN, U2 I WHITE STRIPES W JEDNYM FILMIE!

Film
DAVISA GUGENHEIMA

Będzie głośno!

It might get loud

SONY PICTURES CLASSICS™

©2009 SONY PICTURES ENTERTAINMENT INC.

AGAINST GRAVITY PRZEDSTAWIA

BĘDZIE GŁOŚNO

Film DAVISA GUGENHEIMA

It might get loud

USA 2008. CZAS TRWANIA: 97 MIN.

FESTIWALE:

*OFICJALNA SELEKCJA: TORONTO INTERNATIONAL FILM FESTIVAL 2008

*OFICJALNA SELEKCJA: SUNDANCE FILM FESTIVAL 2009

BYĆ MOŻE „BĘDZIE GŁOŚNO” NIE NAUCZY CIĘ GRAĆ NA GITARZE, ALE ZMIENI SPOSÓB, W JAKI JEJ SŁUCHASZ.

STRESZCZENIE

Rzadko pojawia się film pokazujący więcej niż oszałamiającą powierzchowność legend rocka. *Będzie głośno* przedstawia osobiste, opowiedziane własnymi słowami historie trzech pokoleń wirtuozów gitary elektrycznej, którymi są THE EDGE (U2), JIMMY PAGE (LED ZEPPELIN) i JACK WHITE (THE WHITE STRIPES). Ukazuje, jak każdy z nich wypracował swoje wyjątkowe brzmienie i styl gry na ulubionych instrumentach, gitarach-odkryciach i gitarach-wynalazkach. Film, skupiając się na muzycznym buncie artystów, podąża za nimi do ważnych dla nich miejsc i prowokuje ich do wyjątkowej dyskusji nad tym, jak i dlaczego tworzą, pozwalając towarzyszyć im w prywatnych sytuacjach i posłuchać ich nowych utworów. Opowieść krąży wokół dnia, w którym JIMMY PAGE, JACK WHITE i THE EDGE spotkali się po raz pierwszy i zasiedli, by podzielić się swoimi historiami, doświadczeniem i grą.

O FILMIE

Któż nie marzył kiedyś o byciu gwiazdą rocka, założeniu zespołu, graniu na elektrycznej gitarze? Muzyka porusza, inspiruje i rezonuje w nas. Jednak gdy struny szarpią THE EDGE, JIMMY PAGE i JACK WHITE, czyni ona coś więcej. Z tego założenia wychodzi *Będzie głośno*, nowy film dokumentalny pomysłu producenta THOMASA TULLA.

Będzie głośno nie jest zwykłym filmem dokumentalnym o rock'n'rollu. Zapis punktu widzenia trzech wirtuozów, należących do trzech różnych pokoleń, pozwala zbliżyć się do nich osobiście i odkryć jak tapicerowi z Detroit, sejsjnemu muzykowi i malarzowi z Londynu oraz siedemnastoletniemu uczniowi z Dublina udało się wydobyć z gitary elektrycznej unikatowe brzmienia i wejść do panteonu gwiazd. W podróżach z JIMMYM PAGEM, THE EDGEM i JACKIEM WHITEM do ważnych miejsc z ich przeszłości wywiązują się niecodzienne rozmowy. Doświadczenia te pozwalają na intymny wgląd w artystyczną genezę każdego z gwiazdorów, czego przykładem jest przemożne doznanie, jakie wywiera utwór „Rumble” LINKA WRAYA na JIMMYM PAGE’U, który zaskakuje publiczność improwizowanym koncertem na „air guitar”, wyobrażonej gitarze. A to dopiero początek.

Opowieściom każdego z gitarzystów o ich własnym muzycznym buncie towarzyszy rock'n'rollowa sesja. Na pustej scenie muzycy zbierają się, podkreślają wzmacniacze i grają. Opowiadają o swoich inspiracjach, wymieniają się historiami i uczą się nawzajem piosenek. W czasie spotkania, na żywo rozbrzmiewa dwugryfowa gitara JIMMY’EGO PAGE’A, zestaw nożnych efektów THE EDGE’A i nowy mikrofon WHITE’A, specjalnie wbudowany w jego gitarę. Muzycznej podróży towarzyszy też wizualny rozmach. Zobaczymy kamienne mury Hadley Grange, gdzie powstał utwór „Stairway to Heaven”, odwiedzimy niesamowitą farmę w Tennessee, gdzie JACK WHITE skomponuje na oczach widzów piosenkę, a w skąpo oświetlonym dublińskim studio podsłuchamy THE EDGE’A zgrywającego ścieżki gitary do nowego singla U2. Obrazy te, podobnie jak opowieści, pozostaną w pamięci jeszcze długo po tym jak wybrzmiały elektryczne akordy.

Reżyserem i producentem filmu jest twórca *Niewygodnej prawdy*, DAVIS GUGGENHEIM, a producentami są THOMAS TULL, LESLEY CHILCOTT i PETER AFTERMAN.

WYWIAD Z PRODUCENTEM THOMASEM TULLEM

Czym różni się ten film od innych dokumentów o muzyce?

Powstało już wiele dokumentów o koncertach, ale ten film opowiada tak naprawdę o związku między tymi trzema postaciami i ich instrumentami. Próbowaliśmy pokazać, co motywuje artystów, co stało się źródłem ich muzycznej pasji i dlaczego w ogóle zdecydowali się grać na gitarze.

Skąd wzięła się ta koncepcja?

Sam jestem entuzjastą gitary. Zastanawiałem się nad tym, w jakim stopniu, w globalnym ujęciu, gitara jest istotą współczesnej muzyki: od gier komputerowych po dyskusje nad listami 10 najlepszych gitarzystów, od rocka poprzez jazz aż po bluesa, instrument ten porywa wyobraźnię wszystkich. Nie widziałem wcześniej filmu poświęconego temu tematowi, w tym ujęciu.

Czemu posłużyło wybranie Davisa Guggenheima na reżysera tego filmu?

Davis jest moim wieloletnim przyjacielem. Jest on nie tylko jednym z najlepszych dokumentarzystów (co udowodniła „Niewygodna prawda”), lecz także pasjonatem muzyki. Moim zdaniem był on jedynym człowiekiem do zrobienia tego filmu.

Dlaczego chciałeś nakręcić ten film?

Jako fan pragnąłem zobaczyć film, który uchwyci samą esencję tego, dlaczego ludzie szaleją za gitarą. Chciałem opowiedzieć tę historię z pomocą tych trzech konkretnych artystów.

W jaki sposób doszło do wyboru Jimmy'ego Page'a, The Edge'a i Jacka White'a? Jak wyglądała współpraca z nimi?

Przypominało to dobór obsady filmu. Chcieliśmy zaprezentować szeroki wachlarz stylów i muzycznych epok, skupiając się na trzech najlepszych na świecie wykonawcach, przedstawicieli trzech pokoleń... i zgodzili się! Podobnie jak wiele dzieciaków miałem kiedyś na ścianie plakat Jimmy'ego Page'a – jest on żywą legendą. U2 to jeden z najlepszych zespołów wszech czasów, a The Edge to wyjątkowy, genialny muzyk. Jack White to przedstawiciel młodego pokolenia, chodzący własnymi ścieżkami, ale nie zapominający ani o gitarze, ani o swoich wielkich poprzednikach.

Czego życzyłbyś sobie, by doświadczyła publiczność oglądająca ten film?

Szczerze powiedziawszy zrobiłem ten film dla ludzi takich jak ja, którzy kochają muzykę i doświadczanie muzyki na żywo. Kiedy jesteś fanem zespołu lub muzyka, chcesz wiedzieć co, jak i dlaczego robią, co ich napędza. Davis potrafił to pokazać, przeniknąć do świata tych facetów, a także do ich umysłów, w sposób, jakiego moim zdaniem nie osiągnął jeszcze żaden film dokumentalny. Mam nadzieję, że fani będą równie podekscytowani i usatysfakcjonowani jak ja, oglądając i słuchając jego odkryć.

WYWIAD Z PRODUCENTEM I REŻYSEREM DAVISEM GUGGENHEIMEM

Jaka była Twoja reakcja, gdy Thomas Tull po raz pierwszy zaproponował ci pracę nad Będzie głośno?

Kiedy Thomas zaprosił mnie do swojego biura w Burbank, nie wiedziałem, po co. Przyszedłem, a on rozentuzjasmowany zaczął opowiadać o gitarze elektrycznej i o tym, że żaden film nie uchwycił dotąd tego, co sprawia że instrument ten jest tak wspaniały. Opisywał mi, jak wielki wpływ gitara elektryczna wywarła na niego i na całe społeczeństwo.

Wkrótce, nie zdając sobie z tego do końca sprawy, połączyłem bakcyła, zaraziłem się ideą spojrzenia na ten temat z innej strony. Historię instrumentu przerobiono już wzdłuż i wszerz. Większość dokumentów o rock'n'rollu skupia się na wypadkach samochodowych i przedawkowaniu narkotyków albo w ogólnikach peroruje o facecie, który był „bogiem” i jak to „muzyka zmieniła się na zawsze”...

Ani Thomas, ani ja nie chcieliśmy niczego takiego. Chcieliśmy natomiast skupić się na opowiadaniu historii i drodze, jaką kroczy artysta, chcieliśmy przeniknąć w głąb tematu.

Czy masz w tym filmie jakieś ulubione momenty?

Mnóstwo.

Filmowaliśmy w mieszkaniu Jimmy'ego Page'a pod Londynem, na co nigdy wcześniej nie pozwalał, a teraz zaczął wyciągać swoje ulubione płyty i puszczać je nam. Wszystkie nagrania, których słuchał i z których uczył się jako młody muzyk. Samo patrzeć na to, jak słucha było niewiarygodne – a potem zaczął na niby szarpać struny nieistniejącej gitary!

Innym razem kręciliśmy w Austin w stanie Texas Jacka grającego szaleńczą gitarową solówkę. Przez obiektyw dostrzegłem, że był tak skupiony i grał tak agresywnie, że w ogóle nie zauważył, że jego ręka zaczęła krwawić.

Albo Edge, który zabrał nas do sali lekcyjnej, gdzie członkowie U2 spotykali się i urządzali próby, mając po 16, 17 lat. To była zwyczajna sala w szkole średniej, gdzie zbierając się na próby musieli poprzesuwać wszystkie ławki do ścian, żeby w ogóle móc grać.

W Tennessee poprosiłem Jacka, żeby skomponował przed kamerą nowy utwór – i zrobił to – wprost przed nami... Nigdy czegoś podobnego nie widziałem.

Kiedy indziej, Jimmy zaprezentował nam robocze wersje dwóch nowych ścieżek, które komponował, a które w końcu trafiły do naszego filmu.

Co było największym wyzwaniem podczas kręcenia filmu?

Największym wyzwaniem w tym projekcie było splecenie ze sobą tych trzech historii. Każdy z gitarzystów pochodzi z innego pokolenia, ma inne korzenie, inne teorie – czasami zupełnie sprzeczne z pozostałymi. Miałem przecucie, że rów-

noległe pokazywanie ich historii będzie bardzo interesujące, ale momentami panikowałem w obawie, że to nie zadziała.

Jak długo trwały zdjęcia?

Spędziłem z Lesleyem Chilcotte'em niemal rok latając pomiędzy Londynem, Nashville i Dublinem, chodząc krok w krok za muzykami. Na ogół pracowaliśmy w nielicznej ekipie przyjaciół. Potem przenieśliśmy się na ogromny plan, jedną z największych dźwiękowych scen Hollywood. Mieliliśmy tam siedem kamer, trzy gwiazdy rocka, wszystkie ich gitary i ekipy, niemalże jak cyrk z trzema arenami. Nigdy nie zapomnę wyrazu twarzy pracowników ekip (nawet tych z nas, których nie zdawałoby się nie poruszy), kiedy Jimmy Page, The Edge i Jack White włączyli swoje wzmacniacze i zaczęli grać jednocześnie.

To co kocham w tym filmie, i co czyni go tak wyjątkowym, jest zmiana skali – od Edge'a siedzącego nocą samotnie w swoim studio – do trójki muzyków wymiatających wspólnie kawałek Led Zeppelin, na pełnym wzmocnieniu, z kamerami filmującymi ich ze wszystkich punktów widzenia.

Czego życzylibyś sobie, by doświadczyła publiczność oglądająca ten film?

Mam nadzieję, że publiczność zakocha się w tych facetach tak bardzo jak ja. Nie tylko jako w gwiazdach rocka, co akurat jest łatwe, ale jak w indywidualnościach i artystach, którzy przetworzyli własne doświadczenie życiowe w muzykę: piękną, nieokrzesaną, bezczelną, intuicyjną i transcendentną. I mam nadzieję, że widzowie poczują powiew tej dziecięcej ekscytacji, którą rozbudził we mnie Thomas podczas naszego pierwszego spotkania.

JIMMY PAGE

JIMMY PAGE jest jednym z najbardziej wpływowych gitarzystów, autorów piosenek i producentów w historii rock'n'rolla. Jako jeden z założycieli zespołu **LED ZEPPELIN**, przyczynił się do wyznaczenia brzmienia hard-rockowej gitary.

Page po raz pierwszy sięgnął po gitarę w wieku 12 lat, i chociaż pobierał lekcje, był przede wszystkim samoukiem. Grał w różnych zespołach, by wybić się jako gitarzysta grupy **NEIL CHRISTIAN AND THE CRUSADERS**, z którą odbywał trasy koncertowe w Anglii.

W 1963 r. Page zdał do Sutton Art College w Surrey, oddając się swojej drugiej miłości, malarstwu. W tym okresie często koncertował na scenie The Marquee. Siedząc tam pewnej nocy, otrzymał propozycję pracy jako muzyk sesyjny. Szybko rozniosła się wieść, że Page potrafi zagrać wszystko. Zewsząd zaczęły napływać oferty pracy sesyjnej, między innymi od EMI i Decca Records. Jego pierwsza sesja dla Decca była nagraniem utworu **Diamonds** JETA HARRISA i TONY'EGO MEEHANA, która trafiła na pierwsze miejsce listy przebojów na początku 1963 roku.

Pracując jako muzyk sesyjny, Page wstąpił do zespołu **YARDBIRDS**, gdzie grał na gitarze prowadzącej u boku JEFFA BECKA. Po odejściu BECKA z grupy, **YARDBIRDS** kontynuowali działalność jako kwartet i nagrali jeden album (z Pagem na gitarze solowej) zatytułowany **Little Games**. Na koncertach ich muzyka stawała się z czasem coraz bardziej eksperymentalna.

Ostatecznie zespół **YARDBIRDS** rozpadł się, a Page, pragnąc rozwijać swoje pomysły, zwerbował wokalistę ROBERTA PLANTA, perkusistę JOHNA BOHNAMA i multiinstrumentalistę JOHNA PAUL-JONESA, tworząc grupę, która wkrótce przyjęła nazwę **LED ZEPPELIN**.

LED ZEPPELIN zadebiutował na Uniwersytecie Surrey w październiku 1968 r. Ich pierwszy album, zatytułowany tak jak nazwa grupy, został wydany w styczniu 1969 r., podczas pierwszego tournée po USA. Album, eksperymentalna mieszanka bluesa, folku i nawiązań do Orientu z przesterowanymi wzmacniaczami, stał się kamieniem milowym w historii narodzin ciężkiego rocka. W pierwszym roku działalności, **LED ZEPPELIN** zdołał odbyć cztery trasy koncertowe w USA i cztery w Wielkiej Brytanii, a także wydać drugą płytę, **Led Zepplin II**. Drugi album osiągnął jeszcze większy sukces i dostał się na szczyt listy przebojów w USA i Wielkiej Brytanii. **LED ZEPPELIN** stał się pozycją obowiązkową wśród koncertujących zespołów.

Jako producent, kompozytor i gitarzysta, PAGE ze swoją nieodłączną gitarą Gibson Les Paul i wzmacniaczami Marshalla był jedną z najważniejszych postaci kształtujących brzmienie rocka w swojej epoce. Artysta współtworzył również jeden z pierwszych tranzystorowych efektów gitarowych, był wynalazcą nowatorskich technik zapisu takich jak odwrócone

echo, rejestrowanie dźwięku tła i wykorzystanie schodów do nagrywania perkusji. W mgnieniu oka sławne stały się jego innowacyjne techniki nagraniowe, a także wirtuozerska gra na gitarze. Tworząc brzmienie **LED ZEPPELIN**, PAGE korzystał ze smyczka, techniki slide guitar, wschodnich gam, gitary akustycznej i dwugryfowej, wyznaczając standardy dla wszystkich przyszłych zespołów rockowych.

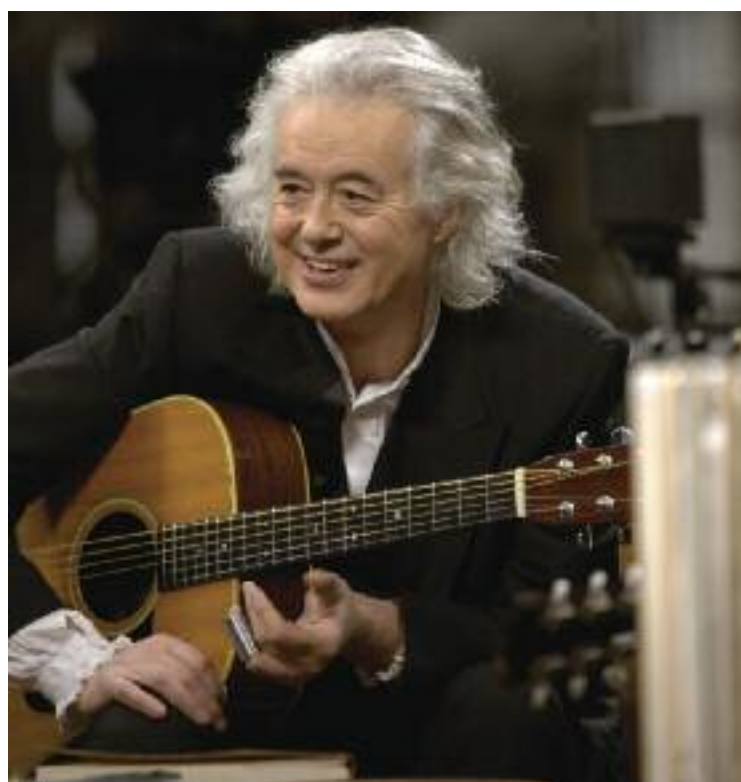
Po rozpadzie grupy **LED ZEPPELIN** w 1980 r., Page założył kilka innych zespołów i koncertował na żywo podczas serii koncertów ARMS Charity w 1983, poświęconych basiście zespołu **SMALL FACES**, RONNIEMU LANE. Następnie wraz z PAULEM ROGERSEM założyli zespół **THE FIRM**. Znalazł też czas by uczestniczyć w sesyjnych projektach z ROYEM HARPEREM, GRAHAMEM NASHEM i innymi. Swój pierwszy solowy album, **Outrider**, nagrał w 1988. Wspólnie z DAVIDEM COVERDALEM założył grupę **COVERDALE PAGE** i nagrał koncertowy album z zespołem **THE BLACK CROWES**.

PAGE zagrał na gitarze solowej w projekcie **HONEYDRIPPERS** ROBERTA PLANTA, po czym zespół połączył się na nowo, by nagrać dwa albumy, odbyć trasy koncertowe w 1995 i 1998 r. oraz przygotować specjalną audycję w MTV, UnLedded, promującą hitową płytę **No Quarter** z nowymi aranżacjami piosenek **LED ZEPPELIN**.

Począwszy od 1990 r., JIMMY PAGE zajmował się remasterowaniem całego dorobku **LED ZEPPELIN**. Zaprezentował także nowe produkcje takie jak DVD **How The West Was Won** czy niebywale popularny album **Mothership** (2007).

Obecnie zaangażowany jest w różnorodną działalność charytatywną, przede wszystkim pod szyldem Task Brazil i Action for Brazil's Children Trust (ABC Trust).

w 2007 r. żyjący członkowie **LED ZEPPELIN** wraz z synem JOHNA BOHNAMA, JASONEM, zagrali charytatywny koncert w londyńskiej O2 Arena. W czerwcu 2008 Page przyjął doktorat honoris causa Uniwersytetu Surrey za zasługi dla przemysłu muzycznego.

O OBSADZIE:

THE EDGE

Gitarzysta irlandzkiej grupy rockowej U2, THE EDGE, właściwie DAVID HOWELL EVANS, urodził się w Barking we wschodnim Londynie 8 sierpnia 1961 r. Rok później jego rodzina przeprowadziła się wraz z nim do Malahide niedaleko Dublina. Uczęszczał tam do Mount Temple School, gdzie poznał LARRY'EGO MULLENA, BONO i ADAMA CLAYTONA, i gdzie w 1978 powstał U2.

THE EDGE uznawany jest za jednego z najbardziej wpływowych gitarzystów swojego pokolenia, a jego minimalistyczna, krystaliczna gra, nierzadko z efektem zwielokrotnionego pogłosu, jest nie tylko znakiem firmowym U2, lecz także jednym z najbardziej oryginalnych i wybitnych stylów gitarowych w historii rock'n'rolla. U2, który został uznany niedawno za jeden z najlepszych zespołów koncertowych, podróżował ze swoimi występami po całym świecie. Zespół nagrał 14 albumów studyjnych i zdobył niezliczone nagrody, między innymi 22 nagrody Grammy.

THE EDGE jest jednym z najważniejszych autorów piosenek U2, lecz działał także w ramach innych projektów, często we współpracy z BONO, tworząc muzykę do filmów takich jak *Captive* (1985), *Gangi Nowego Jorku* (2002), *Golden Eye* (1995), do animowanego serialu TV *The Batman* (2004) i dla sztuki teatralnej *Mechaniczna Pomarańcza* w wykonaniu Royal Shakespeare Company (1990).

Zespół U2, który od narodzin charakteryzowało polityczne zacięcie, został wyróżniony przez Amnesty International nagrodą Ambasadora Sumienia w 2006 r.

W 2005 r. THE EDGE został współzałożycielem inicjatywy charytatywnej Music Rising, która udostępnia instrumenty muzyczne dla wykonawców, szkół i kościołów w rejonie Zatoki Perskiej.

THE EDGE mieszka w Dublinie ze swoją żoną i dziećmi.

O OBSADZIE:

JACK WHITE

Jedna z najbardziej enigmatycznych postaci w świecie muzyki, Amerykanin JACK WHITE, wyrobił sobie reputację współczesnego człowieka renesansu.

Kiedy w 1997 r. założył zespół **THE WHITE STRIPES** ze swoją starszą siostrą MEG, nikt nie mógł przewidzieć długiej drogi, jaką odbędą. Miłość do bluesa z delty Missisipi natchnęła go do przyjęcia minimalistycznego podejścia do muzyki, na które składał się zarówno pozbawiony ozdobników styl gry na perkusji przez MEG, jak i czerwono-biało-czarna kolorystyka strojów scenicznych oraz okładek płyt. Jako frontman, gitarzysta i autor piosenek, Jack poprowadził swój duet ku międzynarodowemu sukcesowi. **THE WHITE STRIPES** wydali sześć uznanych przez krytykę albumów i otrzymali 5 nagród Grammy, w tym 3 w kategorii „najlepszy album alternatywny” za płyty *Elephant* (2004), *Get Behind Me Satan* (2006) oraz *Icky Thump* (2008). Do dziś otrzymali również 4 nagrody MTV Video Music Awards i 2 Brit Awards. Wśród ich międzynarodowych hitów znajdują się takie przeboje jak *Fell In Love with a Girl* (2001), *Seven Nation Army* (2003) czy *Icky Thump* (2007). Zespół cieszy się wielką popularnością na całym świecie, a w 2007 r. koncertował na scenach USA i Europy, między innymi w słynnym nowojorskim Madison Square Garden.

W 2005 r. wraz z BRENDANEM BENSONEM, JACKIEM LAWRENCEM i PATRICKIEM KEELEREM, White założył drugą formację, **THE RACONTEURS**. Ich pierwszy singiel, *Steady, As She Goes* stał się natychmiastową sensacją, a album *Broken Boy Soldiers* zadebiutował na 7 pozycji listy przebojów Billboard Album Charts. Zespół odbył światowe tournée, a w 2006 r. po USA podróżował u boku BOBA DYLANA. Wzajemne uznanie, jakim obdarzyli się DYLAN i WHITE zaowocowało kilkoma wspólnymi gościnnymi występami. Płyta *Broken Boy Soldiers* została nominowana do dwóch nagród Grammy. Drugi album, *Consolers of The Lonely* (2008), również od razu znalazł się na 7 pozycji listy przebojów i wypromował hitowy singiel *Salute Your Solution*. WHITE'OWI udaje się pracować z obydwojema zespołami jednocześnie od 2005 roku, ostatnio w systemie corocznej rotacji.

Obok sławy rockmana i autora piosenek, White zdobył też szereg nagród jako producent płyt. Był on producentem wszystkich nagrań **THE WHITE STRIPES** a także – we współpracy z BRENDANEM BENSONEM – **THE RACONTEURS**. W 2004 roku kierował produkcją albumu *Van Lear Rose* LORETTY LYNN, a także skompletował jej zespół (któremu sekcji rytmicznej użyczyli **THE RACONTEURS**), sam występując jako gitarzysta i wokalista. Słyszymy go w duecie w utworze *Portland, Oregon*, który otrzymał w 2005 r. nagrodę Grammy w kategorii „Best Country Collaboration With Vocals”. *Van Lear Rose* został nagrodzony Grammy za najlepszy album country.

White grał również w filmach, między innymi w nagrodzonym Oskarem obrazie *Cold Mountain*. Reżyser ANTHONY

MINGHELLA obsadził WHITE'A w roli GEORGII THEWES, za radą kompozytora T BONE BURNETTA. Była to rola muzyczna – WHITE wystąpił w kilku piosenkach w **APPALACHACH**. W tym samym roku rodzeństwo pojawiło się w filmie *Coffee & Cigarettes* JIMA JARMUSHA. JACK i MEG zagrali samych siebie w epizodzie zatytułowanym *Jack Shows Meg His Tesla Coil* (Jack pokazuje Meg swoją cewkę Tesli). W 2006 duet pojawił się ponownie na ekranach w odcinku *The Simpsons* p.t. *Jazzy and the Pussycats*. W 2007 White zagrał epizodyczną rolę ELVISA PRESLEYA w wyprodukowanej przez JUDDA APATOWA komedii *Walk Hard*, a w 2008 wystąpił na estradzie u boku **THE ROLLING STONES** w scenie filmu dokumentalnego MARTINA SCORSESE *Shine A Light*.

JACK WHITE jest szefem wytwórni Third Man Records, światowego wydawcy albumów **THE WHITE STRIPES** i **THE RACONTEURS**.

DAVIS GUGGENHEIM

– PRODUCENT I REŻYSER

DAVIS GUGGENHEIM jest reżyserem i producentem wykonawczym nagrodzonego Oscarem filmu dokumentalnego *An Inconvenient Truth* (*Niewygodna prawda*) z 2007 r., w którym wystąpił były wiceprezydent USA AL GORE. Obraz ten zarobił na całym świecie ponad 50 milionów dolarów. GUGGENHEIM jest producentem nadawanego przez telewizję HBO, wyróżnionego nagrodą Emmy serialu *Deadwood* oraz takich uznanych seriali telewizyjnych jak *The Unit*, *The Shield*, *Alias*, *24*, *NYPD Blue*, *ER* oraz *Party of Five*. Jest twórcą filmu dokumentalnego *Norton Simon: A Man and His Art* (stała ekspozycja w Norton Simon Museum) oraz *JFK and the Imprisoned Child* (stała wystawa w John F. Kennedy Library).

Po ukończeniu uniwersytetu Browna, GUGGENHEIM przeprowadził się do Los Angeles, by kręcić filmy. W 2001 r. był producentem wykonawczym filmu *Training Day* i wyreżyserował *Gossip*. W 2002 r., jego dokument *The First Year*, kronika zmagających początkujących nauczycieli szkół publicznych w Los Angeles, zdobył nagrodę Peabody za program telewizyjny, oraz pierwszą nagrodę jury na Full Frame Film Festival, prestiżowym amerykańskim festiwalu filmu dokumentalnego.

W 2007 r. GUGGENHEIM wyreżyserował film fabularny *Gracie*, opowiadający o nastoletniej piłkarce, która musi sprostać rodzinnej tragedii, by grać w męskiej drużynie w swojej szkole. Scenariusz został oparty na prawdziwej historii żony reżysera, aktorki ELISABETH SHUE.

Ostatni film dokumentalny GUGGENHEIMA, *Będzie głośno*, miał swoją premierę na Toronto Film Festival w 2008 roku. *Będzie głośno* opowiada o kunszcie trzech wielkich gitarzystów elektrycznych: JIMMY'EGO PAGE'A, THE EDGE'A i JACKA WHITE'A.

Latem bieżącego roku GUGGENHEIM wyreżyserował biografię BARACKA OBAMY, *A Mother's Promise*, który zaprezentowany został na narodowym konwencie Demokratów w USA. Był też współtwórcą promocyjnych materiałów wyborczych OBAMY.

UŻYTE W FILMIE FRAGMENTY MUZYCZNE:

- **„EMBRYO NO. 1”**
MUZYKA I WYKONANIE: Jimmy Page
- **„UNTIL THE END OF THE WORLD”**
MUZYKA: Bono, Adam Clayton, The Edge, Larry Mullen, Jr. WYKONANIE: U2;
- **„THE FLY”**
MUZYKA: Bono, Adam Clayton, The Edge, Larry Mullen, Jr.
WYKONANIE: The Edge;
- **„GET ON YOUR BOOTS”**
MUZYKA: Bono, Adam Clayton, The Edge, Larry Mullen, Jr.
WYKONANIE: The Edge
- **„SITTING ON TOP OF THE WORLD”**
MUZYKA: Walter Jacobs, Lonnie Carter
WYKONANIE: Jack White and Little Jack
- **„WHERE THE STREETS HAVE NO NAME”**
MUZYKA: Bono, Adam Clayton, The Edge, Larry Mullen, Jr. WYKONANIE: U2
- **„RAMBLE ON”**
MUZYKA: Jimmy Page, Robert Plant, WYKONANIE: Jimmy Page
- **„TRASH, TRAMPOLINE AND THE PARTY GIRL”**
MUZYKA: Bono, Adam Clayton, The Edge, Larry Mullen, Jr., WYKONANIE: U2
- **„BLUE ORCHID”**
MUZYKA: Jack White, WYKONANIE: The White Stripes
- **„HOTEL YORBA”**
MUZYKA: Jack White, WYKONANIE: The White Stripes
- **„WHEN THE LEVEE BREAKS”**
MUZYKA: John Bonham, John Paul Jones, Jimmy Page, Robert Plant, Brian Stone, WYKONANIE: Led Zeppelin
- **„THE BATTLE OF EVERMORE”**
MUZYKA: Jimmy Page, Robert Plant, WYKONANIE: Led Zeppelin
- **„MAMA DON'T WANT TO SKIFFLE NO MORE”**
WYKONANIE: Jimmy Page Skiffle Group
- **„BLUE VEINS”**
MUZYKA: Brendan Benson, Jack White, WYKONANIE: The Raconteurs
- **„BROKEN BOY SOLDIER”**
MUZYKA: Brendan Benson, Jack White, WYKONANIE: The Raconteur
- **„BIG BOTTOM”**
MUZYKA: Christopher Guest, Michael John McKean, Robert Reiner, Harry Shearer, WYKONANIE: Spinal Tap
- **„I CAN'T BE SATISFIED”**
MUZYKA: McKinley Morganfield, WYKONANIE: Muddy Waters
- **„GRACE”**
MUZYKA: Bono, Adam Clayton, The Edge, Larry Mullen, Jr. WYKONANIE: U2
- **„HELLO OPERATOR”**
MUZYKA: Jack White, WYKONANIE: The White Stripes
- **„IF I HAVE TO GO AWAY”**
MUZYKA: Takejiro Hayashi, Marci Sutin Levin, WYKONANIE: Jigsaw
- **„PRETTY VACANT”**
MUZYKA: Paul Cook, Stephen Jones, Glen Matlock, John Rotten.
WYKONANIE: Sex Pistols
- **„KOKA KOLA”**
MUZYKA: Michael Jones, John Meller, WYKONANIE: The Clash
- **„ELECTRIC Co.”**
MUZYKA: Bono, Adam Clayton, The Edge, Larry Mullen, Jr. WYKONANIE: U2
- **„I WILL FOLLOW”**
MUZYKA: Bono, Adam Clayton, The Edge, Larry Mullen, Jr. WYKONANIE: U2
- **„ICKY THUMP”**
MUZYKA: Jack White, WYKONANIE: The White Stripes
- **„HUSH YOUR MOUTH”**
MUZYKA: Jimmy Reed, WYKONANIE: Mickey Finn & The Blue Men
- **„APPLE OF MY EYE”**
MUZYKA: Jack White, WYKONANIE: The Upholsterers
- **„CRAZY HAZY KISSES”**
MUZYKA: Roe Hollingsworth WYKONANIE: Flat Duo Jets
- **„ONE TREE HILL”**
MUZYKA: Bono, Adam Clayton, The Edge, Larry Mullen, Jr. WYKONANIE: U2
- **„GLAD TO SEE YOU GO”**
MUZYKA: Douglas Colvin, John Cummings, Thomas Erdelyi, Jeff Hyman WYKONANIE: The Edge
- **„WHITE SUMMER”**
MUZYKA: Jimmy Page, WYKONANIE: Led Zeppelin
- **„ELEVATION”**
MUZYKA: Bono, Adam Clayton, The Edge, Larry Mullen, Jr.
WYKONANIE: The Edge
- **„A DAY WITHOUT ME”**
MUZYKA: Bono, Adam Clayton, The Edge, Larry Mullen, Jr. WYKONANIE: U2
- **„PAGEING SULLIVAN”** DZIĘKI UPRZEJMOSCI DeWolfe Music
- **„TOMORROW”**
MUZYKA: Bono, Adam Clayton, The Edge, Larry Mullen, Jr., WYKONANIE: U2
- **„HEART FULL OF SOUL”**
MUZYKA: Graham Gouldman, WYKONANIE: The Yardbirds
- **„DEAD LEAVES AND THE DIRTY GROUND”**
MUZYKA: Jack White, WYKONANIE: The Edge, Jimmy Page & Jack White
- **„CORPSE (THESE CHAINS ARE WAY TOO LONG)”**
MUZYKA: U2, Brian Eno, WYKONANIE: Passengers
- **„SUNDAY BLOODY SUNDAY”**
MUZYKA: Bono, Adam Clayton, The Edge, Larry Mullen, Jr. WYKONANIE: U2
- **„STAIRWAY TO HEAVEN”**
MUZYKA: Jimmy Page, Robert Plant WYKONANIE: Led Zeppelin
- **„IN MY TIME OF DYING”**
MUZYKA: John Bonham, John Paul Jones, Jimmy Page, Robert Plant
WYKONANIE: Jimmy Page, The Edge & Jack White
- **„TRYIN' TO THROW YOUR ARMS AROUND THE WORLD”**
MUZYKA: Bono, Adam Clayton, The Edge, Larry Mullen, Jr., WYKONANIE: U2
- **„STREET MISSION”**
MUZYKA: Bono, Adam Clayton, The Edge, Larry Mullen, Jr.
WYKONANIE: The Hype
- **„APPLE BLOSSOM”**
MUZYKA: Jack White, WYKONANIE: The White Stripes
- **„HOW MANY MORE TIMES”**
MUZYKA: John Bonham, John Paul Jones, Jimmy Page, Robert Plant, WYKONANIE: Led Zeppelin
- **„THE BATTLE OF EVERMORE”**
MUZYKA: Jimmy Page, Robert Plant, WYKONANIE: Jimmy Page
- **„GAMBLIN' MAN”**
MUZYKA: Woody Guthrie, WYKONANIE: Lonnie Donegan
- **„A SORT OF HOMECOMING”**
MUZYKA: Bono, Adam Clayton, The Edge, Larry Mullen, Jr. WYKONANIE: U2

- **„DEATH DON'T HAVE NO MERCY IN THIS LAND”**
MUZYKA I WYKONANIE: Gary Davis
- **„ROCK THE NATION”**
MUZYKA: Ronnie Montrose, WYKONANIE: The Edgar Winter Group
with Rick Derringer
- **„RUMBLE”**
MUZYKA: Milton Grant, Fred L. Wray, Sr. WYKONANIE: Link Wray & The
Wraymen
- **„UNTITLED” (BLUES SONG)**
MUZYKA I WYKONANIE: Jack White
- **„NAUGHTY, NAUGHTY, NAUGHTY”**
MUZYKA: Nic Ryan, Robin Slater, WYKONANIE: Joy Sarney
- **„HARMONY IN MY HEAD”**
MUZYKA: Stephen Diggle, WYKONANIE: Buzzcocks
- **„GLAD TO SEE YOU GO”**
MUZYKA: Douglas Colvin, John Cummings, Thomas Erdelyi, Jeff
Hyman, WYKONANIE: The Ramones
- **„I WILL FOLLOW”**
MUZYKA: Bono, Adam Clayton, The Edge, Larry Mullen, Jr. WYKONANIE:
The Edge, Jimmy Page & Jack White
- **„Do”**
MUZYKA: Jack White, WYKONANIE: The White Stripes
- **„OVER THE HILLS AND FAR AWAY”**
MUZYKA: Jimmy Page, Robert Plant, WYKONANIE: Led Zeppelin
- **„FROGGIE WENT A COURTIN”**
ARANŻACJA: Dexter Romweber, WYKONANIE: Flat Duo Jets
- **„FELL IN LOVE WITH A GIRL”**
MUZYKA: Jack White, WYKONANIE: The White Stripes
- **„UNTITLED” (SLIDE BLUES RIFFS)**
MUZYKA I WYKONANIE: Jack White
- **„STEADY AS SHE GOES”**
MUZYKA: Brendan Benson, Jack White WYKONANIE: The Raconteurs
- **„WHOLE LOTTA LOVE”**
MUZYKA: John Bonham, John Paul Jones, Jimmy Page, Robert Plant
WYKONANIE: Jimmy Page
- **„YOUR MOMMA'S OUT OF TOWN”**
MUZYKA: Mitch Murray, WYKONANIE: Carter-Lewis & The Southerners
- **„GRINNIN” IN YOUR FACE”**
MUZYKA I WYKONANIE: Son House
- **„FLOOD”** MUZYKA I WYKONANIE: Michael Brook
- **„SCREWDRIVER”**
MUZYKA: Jack White, WYKONANIE: The White Stripes
- **„EMBRYO NO. 2”**
MUZYKA I WYKONANIE: Jimmy Page
- **„BASS TRAP”**
MUZYKA: Bono, Adam Clayton, The Edge, Larry Mullen, Jr. WYKONANIE: U2
- **„FLY FARM BLUES”**
MUZYKA I WYKONANIE: Jack White
- **„GOING TO CALIFORNIA”**
MUZYKA: Jimmy Page, Robert Plant WYKONANIE: Led Zeppelin
- **„THE RAIN SONG”**
MUZYKA: Jimmy Page, Robert Plant, WYKONANIE: Led Zeppelin
- **„THE WEIGHT”**
MUZYKA: Robbie Robertson, WYKONANIE: Jimmy Page, The Edge & Jack White
- **„300 M. P. H. TORRENTIAL OUTPOUR BLUES”**
MUZYKA: Jack White, WYKONANIE: The White Stripes

- **„TEN YEARS GONE”**
MUZYKA: Jimmy Page, Robert Plant WYKONANIE: Led Zeppelin
- **„UNTITLED” (DIDDLEY BOW)**
MUZYKA I WYKONANIE: Jack White

PLANETE
DOC
REVIEW
DVD
VIDEO

KOLEKCJA PLANETE DOC REVIEW

FILMY DOSTĘPNE W SERII...

ZESTAWY FILMÓW:
(PIĘCIOPAK, TRÓJPAK)

Prenumerata:
mayfly@mayfly.pl
www.dokumentalni.pl

